

2016

„Járd ki lábam, járd ki most...”

Kezdők táncháza egyetemistáknak, fiataloknak, örökifjaknak

Ez alkalommal nem csak a profik perdülhettek táncra a Transzit Házban, hanem a KMDSZ jóvoltából az összes lelkes kolozsvári magyar egyetemista elcsengette a széki táncok alaplépéseit. Muzsikaszó hallatszik rendezvénysorozatuk első alkalmával rengeteg fiatalot sikerült megszólítani, táncra hívni, és elindítani azt a folyamatot, amelynek a legfőbb célja gyökereink, hagyományaink ápolása. A felforrósodott hangulatnak hála Kacsó Arni és barátai hajnalba nyúlóan húzták Erdély tájegységeinek szebbnél szebb nótáit nem csak a régi, hanem az újdonsült táncos lábú fiatalok örömére egyaránt.

„Először is, hogy félreértés ne essék, Szék nem egy tájegység, hanem a Kis-Szamos egyik mellékvölgyében elhelyezkedő község” – kezdték humoros megjegyzésükkel oktatóink, Stefán Bence és Dobai Katalin, az Ördögtérnye Néptáncgyűttes oszlopos tagjai. Miközben a résztvevők próbálták egy aránylag szabályos kört kialakítani, nagy ámulattal hallgatták a kis történelmi bevezetőt, amelyből kiderült, hogy a táncház hagyománya egyes néprajzkutatók szerint Székről ered, innen terjedt el egész Erdélyben és Magyarországon. A fiúk népviseletében a kék mellény, na meg a szalmakalap a székiek védjegyévé vált, de azt is bizonyítja, hogy régen városi rangú település volt.

Pofozkodás lett a vége

Minekutána a későkásák is megérkeztek, a kíváncsiskodók betekintést nyerhettek a széki táncrendbe, megismerkedhettek a ritka és sűrű tempó fogalmával, amely a legényest takarja, de később kipróbálhatták magukat a négyesben, avagy a magyarban, és ellophatták a lassú lépéseit is, amelyben a legények olyan közel kerülhetnek párjukhoz, amennyire csak szeretnének. A csárdás alapjai sem maradhettek ki, viszont a polkázásra, azaz a széki porkázásra már nem került sor, hisz a táncházat csak egy estésre tervezték. A kezdeti nehézségek ellenére lassan mindenki ráhangolódott a lépésekre, lassan a kör is tágult, és a légkört hamarosan előntötte az igazi táncház hangulata.

Közben érdekes sztorikkal próbálták fokozni a jókedvet oktatóink. „Nagyon fontos, hogy Szék három nagyobb részének, név szerint Felszeg, Csipkeszeg és Forró-

szeg, külön táncháza volt, és nem járhattak át egyikből a másikba, csak ha áthívták egymást” – próbált túlkiabálni a tömegben Bence. „A fiúk voltak a szervezők, ők fizették a zenészeket és a házat, ahol tartották a táncházat. Ha mégis beengedtek valakit, megszabták, hogy melyik lánnyal táncolhat az est folyamán. Természetesen azok a legények hívták meg magukat, akiknek nem volt szeretőjük. Ha véletlenül más lányt is meg mertek táncoltatni, akkor abból pofozkodás lett” – egészítette ki Kata az izgalmas sztorit. A forgás és a váltások begyakorlása után a fürgébbek párt kerestek maguknak, és megvillogtathatták tánc tudásukat partnerüknek. Sajnálatosan a lányok ez alkalommal többségben voltak, és a fiúk közül sem vett mindegyikük bátorságot magán, így néhányan csak a székekről csodálhatták a kecses mozdulatokat. A négyesben már lehetőség nyílt az addig tanultak begyakorlására, a sikerélményt pedig a lányok levegőbe emelése koronázta, amellyel a fiúk kinyilvánították köszönetüket.

Jöjjen el az is, aki még sose volt táncházban!

Ezután újra párt kerestek magának mindenki, és megtanultuk a csárdást, a forgásba való elindulást és a páros forgást. Néhány cifrázással is próbálkoztak a legények, de hamar kudarcba fulladt próbálkozásuk. Ennek ellenére a hangulat felhőtlen volt, a szabad tánc alatt pedig mindenkinek sikerült levetkőznie gátlásait és önfeledten átadni magát a népzene ritmusának. „Ez kalotaszegi!” – kiáltott fel az egyik lelkes táncos, majd kérésre röviden kifejtette véleményét az estről. „Eddig nagyon tetszik, nem gondoltam volna, hogy ennyien eljönnek. Szerintem a KMDSZ-esek jól megoldották ezt az egészet. Örülök, hogy ennyi fiatal érdekel a néptánc, és jómagam régi motorosként is tanulhattam néhány új dolgot.”

Az esemény főszervezője és megálmodója, Belényesi Hunor elmondta, hogy szeretnének együttműködni a kolozsvári néptáncgyűttesekkel, hisz bár a kincses városban a Heltai Gáspár Irodalmi Kávéház és Folkkocsmá rendszeresen helyet ad táncházaknak, az egyetemisták jelentős része nem tud az eseményekről, vagy nem szívesen kapcsolódik be, hisz nem találja meg a helyét a profik között.

– Mi azt szeretnénk, hogy a KMDSZ által nagyon sok embert elérjünk, és jöjjen el az is, aki sosem volt még táncházban, próbálja ki, kedvet kapjon, és ezáltal ápolja azt, amit mi magyarok kezdünk elfelejteni. Azokat próbáljuk megcélozni, akikben eddig nem volt meg a kellő indíttatás, próbáljuk őket erőltetni, hogy jöjjenek el és lássanak valami újat. Kolozsváron nagyon sok buliba elmehetnél, de olyan táncházba, ahol tényleg az alapoktól veszik, nincs lehetőségük betekintést nyerni – fogalmazta meg az eseménysorozat legfőbb célját a KMDSZ Programért és kultúráért felelős illetékes.

– Reményeink szerint nem csak ebben az évben, hanem a jövőben is tudjuk ezt folytatni, hogy legyen táncoktatásos táncház minden kolozsvári magyar egyetemista számára, ahol jól érezhetik magukat és megtanulhatják a saját tájegységeik néptáncát. Úgy érezzük, hogy egy kicsit kihalt annak a hagyománya, hogy az emberek bejárjanak táncházakba, vagy egyáltalán a népi hagyományt őrizzék – egészítette ki Gödri Csilla, a táncház egyik szervezője. Azt is hozzátette, hogy elsődleges célcsoportjuk a

magyar egyetemisták közössége, viszont ez nem zárja ki azon táncos lábú fiatalokat vagy örök fiatalokat sem, akik itt vannak Kolozsváron, és szívesen részt vennének az eseményen.

A KMDSZ a jövőben is tervez hasonló esteket, más-más erdélyi tájegység táncait elhozva a Transzit Házba. A következő alkalomra áprilisig kell várniuk mindazoknak, akik szívesen elcsennék a kalotaszegi, sóvidéki, mezőségi, felcsíki vagy akár az örköi táncok alaplépéseit.

Kismihály Boglárka

(Szabadság/Campus, 2016/51. 6. – 2016. március 2., szerda)

A 90 éves Kallós Zoltán köszöntésére

Kedves Zoli bácsi!

Tudom, 38 éves múltú ismeretségünk alatt egyetlenegyszer sem tegeződtünk (vagyis én nem engedtem meg magamnak ezt a megszólítási formát) most mégis így köszöntelek végigpörgetve lelki szemeim előtt azon történések hosszú sorát, amelyek egymáshoz kötnek-köthetnek bennünket. „Sanyikának, közös dolgaink emlékére” – így dedikáltad egy régi bakelitlemezedet, amelyen rajta van a számomra azóta is oly kedves feketelaki Kiss nemzetség tánca. Nos, közös dolgaink emlékeinek rövid kivonata, köszönetképpen.

Te bizonyára nem emlékszel arra, hogy 1978 őszén, egy királyfalvi szüreti bálban találkoztunk először, és egy multságban eltöltött éjszaka után már jó ismerősökként váltunk el olyannyira, hogy valahányszor Kolozsváron jártam, nem mulasztottam el meglátogatni Téged Móricz Zsigmond utcai házában mindahányszor rácsodálkozva népművészeti gyűjteményeidre, könyvtáradra, jóakaratu segítők szándékodra és nem utolsósorban Vilma néni kiváló leveseire. Aztán következtek egyetemi éveim és a Te elköltözésed a Móricz Zsigmond utcából. Azért annyira emlékezetes ez számomra, mert hónapokon keresztül alakíttattuk az új házat, válogattuk a könyvtáradat, kalákáztunk, mulattunk – részvételem igazolása ma is megtalálható a Kossuth Lajos utcai ingatlan kazettás mennyezetének egy általad rajzolt-festett kazettájának négyzetében. (Ezt Hunyadi Attila barátomtól tudom, aki manapság többedmagával a ház felújításával foglalatoskodik.)

Amíg egyetemista voltam, alig telt el nap, hogy ne lépjek be Hozzád vagy egyedül, vagy legtöbbször Balázs-Bécsi Attila barátommal, évfolyamtársammal. Legelső, népzene gyűjtésre alkalmas fél professzionális kazettás magnómat is Tőled kaptam és ezt követően folyamatosan a kazettákat is. És a már kész felvételeket is azért, hogy tanulhassam a muzsikát. Vitél magaddal Kalotaszegre, Mezőségre, Székre, bálba,